

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 177/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovcej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BASCO SK, s. r. o.**, IČO 34 140 328, Šenkvičná cesta 14K, Pezinok, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Kasenčákom, Brečtanová 2364/28, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžfk 37/2019 zo 27. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 7. februára 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky a jej doplnenie, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 142 ods. 4 ústavy rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vrátiť vec najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie.
2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka kasačnou sťažnosťou napadla rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6S/77/2018 zo 7. marca 2019, ktorým krajský súd zamietol správnu žalobu sťažovateľky proti rozhodnutiu Rady Úradu pre verejné obstarávanie zo 16. apríla 2018, ktorým potvrdila rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „úrad“) zo 7. februára 2018 o námietkach sťažovateľky proti verejnému obstarávaniu. V kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie spornej referencie predloženej pri verejnom obstarávaní a nedostatok dôvodov rozsudku krajského súdu.
3. O kasačnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol. V odôvodnení v podstatnom uviedol, že sporná referencia na účely verejného

obstarávania, ako vyplýva z vykonaného dokazovania (vyjadrenia odberateľa sťažovateľky, pozn.), nespadá do referenčného obdobia. Podmienky účasti na verejnom obstarávaní, ktorá spočívala v dodaní tovarov rovnakého alebo podobného charakteru za predchádzajúce tri roky od vyhlásenia verejného obstarávania, nepovažoval kasačný súd za splnenú. Nestotožnil sa s názorom sťažovateľky, že predmetné obdobie má byť posudzované vo vzťahu k celému predmetu plnenia referenčnej kúpnej zmluvy. Za rozhodné správne orgány považovali, že tovar, ktorý je predmetom verejného obstarávania, bol dodaný mimo referenčného obdobia. Vo vzťahu k tvrdenému nevysporiadaniu sa krajského súdu s podaním sťažovateľky z 1. marca 2019 kasačný súd poukázal na zákonnú možnosť rozširovať alebo doplniť správnu žalobu len v lehote na podanie správnej žaloby. Preto sa s uvedeným podaním krajský súd nemohol vecne zaoberať. Zároveň upriamil pozornosť na to, že predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného o odvolaní proti rozhodnutiu o námietke proti verejnému obstarávaniu, a nie oznámenie ďalšieho účastníka o vylúčení sťažovateľky z verejného obstarávania. Rozsah prieskumu rozhodnutia ďalšieho účastníka o vylúčení z verejného obstarávania vymedzuje účastník podaním námietok, o ktorých rozhoduje úrad a je nimi viazaný. Sťažovateľke teda nič nebránilo, ak sa domnievala, že ďalší účastník nezohľadnil v procese verejného obstarávania kvalifikovanú referenciu, a tým ju nezákonne vylúčil rozšíriť prieskum v konaní o námietkach aj o tento argument.

4. Najvyšší správny súd vydal 22. marca 2022 opravné uznesenie č. k. 5Sžfk/37/2019, ktorým opravil zrejmu nesprávnosť (pisársku chybu) v bode 14 napadnutého rozsudku.

5. Ústavný súd v súčinnosti s najvyšším správnym súdom zistil, že z predloženej zápisnice o vyhlásení rozhodnutia pred kasačným súdom z 27. októbra 2021 vyplýva, že o 9.30 h dňa 27. októbra 2021 najvyšší správny súd verejne vyhlásil rozsudok č. k. 5Sžfk/37/2019. Termín vyhlásenia rozsudku bol oznámený na internetovej stránke a úradnej tabuli najvyššieho správneho súdu 20. októbra 2021. Rozhodnutie bolo vyhlásené, odôvodnené a bolo dané poučenie o opravnom prostriedku. Verejné vyhlásenie rozsudku bolo skončené a zápisnica podpísaná o 9.40 h. Z predloženého zoznamu verejne vyhlásených rozhodnutí 27. októbra 2021 v miestnosti P-5, prízemie, pred senátom predsedníčky senátu 1S, ktorý bol vyvesený na úradnej tabuli a oznámený na internetovej stránke 20. októbra 2021, vyplýva, že druhý v poradí bude vyhlásený rozsudok vo veci sťažovateľky č. k. 5Sžfk/37/2019 o 9.30 h.

II.

Sťažnostná argumentácia

6. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou v spojení s jej doplnením namieta, že najvyšší správny súd nenariadil pojednávanie vo veci napriek tomu, že rozsudok musí byť vyhlásený vždy verejne, v čom vzhladla porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Verejné vyhlásenie rozsudku ani samotné rozhodnutie sa nenachádza na webovom sídle najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľka tiež poukázala na nezrozumiteľnosť napadnutého rozsudku, ktorá spočíva vo vnútornom rozpore výroku (zamieta kasačnú sťažnosť) a bodu 14 odôvodnenia, v ktorom sa uvádza, že kasačná sťažnosť je dôvodná a zrušuje sa rozhodnutie. Sťažovateľka ďalej v doplnení ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, pretože správne súdy sa nesprávne sústredili len na preskúmanie rozhodnutia napadnutého žalobou, ale nie na postup

správnych orgánov, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Nepreskúmali teda všetky procesné postupy a rozhodnutia správnych orgánov, čím sťažovateľke znemožnili prístup k súdu.

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie povinnosti súdu vyhlásiť rozsudok vždy verejne, vnútorný rozpor odôvodnenia a výroku napadnutého rozsudku, ako aj nepreskúmanie postupu verejného obstarávania v celosti vrátane postupu, ktorý vydaniu predchádzal.

8. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

9. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany všeobecného súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, už absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu však k takémuto záveru nedospel.

10. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01).

11. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

12. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

13. K námietke sťažovateľky, že najvyšší správny súd nevyhlásil verejne svoj rozsudok, ústavný súd poznamenáva, že nie je opodstatnená, pretože v súčinnosti s najvyšším správnym súdom zistil, že 20. októbra 2021 bolo zverejnený (na úradnej tabuli aj internetovom sídle) oznam o mieste a čase konania verejného vyhlásenia rozsudku a samotné vyhlásenie sa uskutočnilo 25. októbra 2021 o 9.30 h. Uvedené skutočnosti vyplývajú z listín doručených najvyšším správnym súdom, kým sťažovateľka svoje tvrdenie o opaku ničím nepodložila.

14. Námietka sťažovateľky vo vzťahu k nezrozumiteľnosti či zmätočnosti rozsudku v súvislosti so zrejmu nesprávnosťou bodu 14 napadnutého rozsudku nemá ústavnú relevanciu, pretože záväznou časťou rozsudku je jeho výrok, z ktorého vyplýva zamietnutie kasačnej sťažnosti. Tomuto výroku korešponduje celý obsah napadnutého rozsudku okrem bodu 14. Vzhľadom na celkový obsah rozsudku je evidentné, že ide o zrejmu nesprávnosť v bode 14, ktorá vznikla zlyhaním ľudského faktora pri vyhotovovaní rozhodnutia a ako taká bola odstránená opravným uznesením najvyššieho správneho súdu z 22. marca 2022.

15. K námietke sťažovateľky, že správne súdy nepreskúmali celkový postup správnych orgánov, ktorý predchádzal vydaniu žalobou napadnutého rozhodnutia, ústavný súd poznamenáva, že správne súdnictvo sa riadi prísnou koncentračnou zásadou a predmetom súdneho prieskumu sú len tie námietky, ktoré boli uplatnené včas v inštančnom postupe pred správnymi orgánmi a ktoré boli uplatnené zároveň v lehote na podanie správnej žaloby pred správnym súdom. Preto nemožno vytýkať krajskému súdu, že neprihliadal na podanie doplňujúce alebo rozširujúce správnu žalobu, ktoré mu bolo doručené po uplynutí lehoty na podanie správnej žaloby. Zároveň najvyšší správny súd poskytol dostatočnú a konzistentnú odpoveď na rozsah prieskumu, ktorý bol vymedzený jednak námietkami sťažovateľky uplatnenými v konaní o námietkach pred správnym orgánom a jednak uplatnenými v správnej žalobe. Neobstojí tvrdenie, že správne súdy odmietli sťažovateľke prístup k súdu, keď vec preskúmali v súlade s platným procesným právom v tom rozsahu, ako bola koncipovaná námietka proti verejnému obstarávaniu (ktorá sa obmedzila na kvalifikovanú referenciu ako splnenie podmienky účasti vo verejnom obstarávaní) a nesmerovala aj k nezákonnosti samotného rozhodnutia o vylúčení z verejného obstarávania v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu. Predmetom súdneho prieskumu totiž môžu byť len také námietky, s ktorými už mal možnosť sa vyrovnáť žalovaný správny orgán.

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom a označenými právami sťažovateľky nezistil takú príčinnú súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu